

Chị Magdeleine, tiểu muội Chúa Giêsu

1898 -1989

Tóm tắt hành trình thiêng liêng



Magdeleine Hutin sinh ngày 26.4.1898 tại Paris, nhưng chị có nguồn gốc từ phía Đông nước Pháp và Chiến tranh thế giới thứ nhất đã ghi dấu tuổi trẻ của chị một cách đau đớn : gia đình chị bị tan nát, ngôi làng bị phá huỷ. Tuy nhiên mặc cho biết bao đau khổ, chị vẫn yêu thích sự sống và luôn giữ một cái nhìn tích cực trên mọi con người.

Ngay từ thời thơ ấu, chị đã ao ước hiến dâng cuộc sống mình cho Thiên Chúa . Bồ chị đã thông truyền cho chị tình yêu đối với các dân tộc Ả Rập, cho nên, năm 1921, khi chị khám phá khuôn mặt của Charles de Foucauld qua cuốn tiểu sử do René Bazin viết, thì đó như là một luồng sáng. Chị cảm thấy được mời gọi sống cuộc sống hoàn toàn đặt trọng tâm trên Chúa Giêsu, say mê yêu mến Ngài, và sống ngay giữa thế giới Hồi giáo để làm chứng về tình yêu của Thiên Chúa đối với mọi con người, một cách âm thầm, như Đức Giêsu ở Nadarét.

Nhưng chị phải chờ đợi thật lâu bởi chị bị bệnh và không thể bỏ người mẹ góa bụa của mình khi chị là nơi dựa cậy duy nhất của bà !

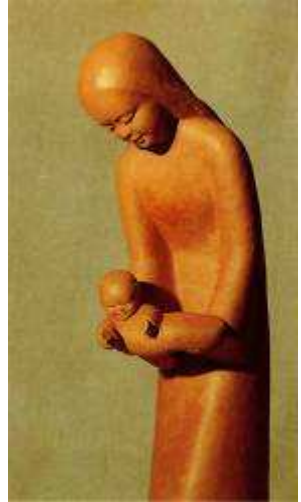
Năm 1936, sức khỏe của chị trở nên suy sụp hơn nữa và chị sắp sửa trở nên tàn tật. Và lúc bấy giờ một bác sĩ đưa ra đơn thuốc duy nhất có thể chữa trị cho chị là đi sống trong một đất nước nơi không có một giọt mưa nào !... như Sahara !

Đối với vị linh mục đang hướng dẫn chị, đó là dấu chỉ ngài vẫn chờ đợi và ngài liền khuyến khích chị lên đường không chậm trễ, chỉ dựa cậy vào sức mạnh của Thiên Chúa.

Thế là chị xuống tàu đi Algérie với mẹ của chị và một người bạn cũng có sức khoẻ mong manh. Trong một vài năm, họ cư ngụ ngay giữa một khu xóm Á Rập trong một thành phố nhỏ ở cao nguyên, nơi đó chị cố gắng đáp lại những nhu cầu của một quần chúng nghèo và bị bỏ rơi.

Dưới ánh sáng của Bê Lem

On gọi của chị được xác định dưới ánh sáng của Bê Lem. Trong một kinh nghiệm thiêng liêng sâu xa, chị được đón nhận Hải Nhi Giêsu từ tay Trinh Nữ Maria. Trước hài nhi sơ sinh không chút tự vệ này, chị bị thu hút bởi mâu nhiệm của sự dịu hiền và khiêm tốn của Thiên Chúa, vị Thiên Chúa đã muốn là một người trong chúng ta và đã trở nên một trẻ thơ. Từ lúc đó, tinh thần thơ ấu theo Tin Mừng sẽ là con đường của chị, một con đường tín nhiệm và phó thác trong tay Cha đối với tất cả những gì Ngài muốn : *“Ngài đã nắm tay tôi và tôi nhắm mắt bước theo Ngài”*.



Và Thiên Chúa đã dẫn chị đi đến với những người nghèo nhất và đau khổ nhất để chia sẻ cuộc sống của họ và trở nên một dấu chỉ nhỏ bé về lòng âu yếm của Thiên Chúa ở giữa họ.

Ngày 8.9.1939, Magdeleine Hutin, trở nên tiểu muội Magdeleine Chúa Giêsu, thành lập trong tinh thần này Huynh Đoàn các tiểu muội Chúa Giêsu, dâng hiến đặc biệt cho các dân tộc Hồi giáo.

Chính ở Touggourt, một ốc đảo của Sahara Algérie, mà huynh đoàn đầu tiên được ra đời. Bên bờ ốc đảo này, có vài trăm người du mục sinh sống, cái nghèo đã buộc họ phải tập trung lại. Chị đến ở ngay giữa họ, trong một căn nhà cũ đổ nát mà chị xây dựng lại, với sự giúp đỡ của họ, để có thể ở được.

Từ sáng tới chiều, chị Magdeleine làm việc với họ, chị lưu ý đến tất cả những gì làm nên cuộc sống của họ, biết mỗi người với tên tuổi của họ, và một tình bạn sâu xa được nảy sinh rất nhanh, trong một sự nâng đỡ lẫn nhau. Ngay sau đó, khi người bạn đồng hành đầu tiên rời khỏi chị, chị chỉ còn một mình, hoàn toàn chìm ngập trong môi trường Hồi giáo. Nhắc đến kinh nghiệm này, chị viết :

“Tôi đã sống qua với họ một thời kỳ lạ lùng của đời tôi, trong đó tôi đã hiểu rằng một tình bạn vẫn có thể tồn tại được giữa những người không cùng chủng tộc, văn hoá, địa vị xã hội. Họ là những người nghèo nhất trong số những người du mục, những người không có gì cả, và họ đã đến sống ở ven các ốc đảo để được bố thí. Vậy mà với tôi, họ đã tỏ ra rất tốt bụng, tế nhị, thật cảm động“

Huynh Đoàn được xây dựng trên nền tảng này, nền tảng của tình bạn và sự tín nhiệm qua lại với những người nghèo, trong sự chia sẻ cuộc sống ngày lại ngày và một sự tôn trọng sâu xa.

Trong thực tế đây là một hình thức đời tu mới, và để chắc chắn mình hành động theo thánh ý Thiên Chúa, chị Magdeleine tha thiết mong muốn trao phó tất cả những trực giác thành lập của chị cho trung gian của Giáo Hội.

Cho nên, tháng 12.1944, khi Dòng vừa có khoảng 12 thành viên và chưa có một sự hiện hữu chính thức nào, chị đã có thể đến Roma, ngay giữa chiến tranh, để trình bày với chính Đức Thánh Cha tất cả những gì chị mang trong lòng về việc thành lập này. Đức Piô XII đón tiếp và lắng nghe chị với đầy lòng nhân hậu. Chị cũng gặp Đức Cha Montini, sau này là Đức Thánh Cha Phaolô VI, ngay lập tức ngài tỏ lộ một thiện cảm thân thiết đối với chị. Trong suốt cuộc đời, chị Magdeleine luôn giữ một tình yêu lớn lao đối với Giáo Hội đồng thời biết bên vực những điểm chính yếu của ơn gọi mới này một cách mạnh mẽ và kiên trì.

Cho đến tận cùng thế giới

Huynh Đoàn tiểu muội Chúa Giêsu lớn lên, sức mạnh mang tính Tin Mừng của những lời chị Magdeleine nói tác động đến trái

tim của nhiều người trẻ. Gởi tới từng chị em, theo một cách nói rất cá nhân, chị viết :

*“Nhu Giêsu, suốt cuộc đời dương thế, chị hãy sống **hoà mình với mọi người** : Á Rập giữa người Á Rập, du mục giữa người du mục, công nhân giữa công nhân... nhưng trước hết, là người giữa mọi người.*

Nhu Giêsu, chị sẽ sống giữa lòng đại chúng. Hãy đi sâu vào đời sống của họ và thánh hoá môi trường sống của chị bằng cách sống giống hết đời sống họ, bằng tình bạn, bằng tình yêu, bằng một cuộc đời hoàn toàn dâng hiến để phục vụ mọi người như đời sống Chúa Giêsu, và bằng một cuộc sống hoàn toàn trà trộn với họ đến nỗi chị trở nên một trong họ, luôn mong muốn rằng, sống giữa họ, chị sẽ trở nên như men trong bột, để làm dậy bột.

Nhưng để các huynh đoàn khi rộng mở và đón tiếp khỏi gặp



nguy hiểm, và nhất là có thể có hoa trái, các huynh đoàn ấy phải là những tổ ấm chiếu toả lời cầu nguyện và tình yêu, sự đơn sơ và bình

an, sự dịu hiền và niềm vui. Ở đó, chị phải luôn sống dưới sự hiện diện của Chúa Giêsu, như tại mái nhà Nadarét xưa, trong sự trầm lắng của tình yêu, trái tim và tinh thần chứa đựng Chúa Giêsu, đến nỗi Ngài được chiếu toả và tràn đầy qua chị.

Đây là một hình thức sống đời chiêm niệm mới, sống ngay giữa lòng đời, trong những nhóm nhỏ, như một gia đình. Ngay giữa mỗi huynh đoàn đều có một nhà nguyện nhỏ nơi Minh Thánh Chúa cư ngụ, bởi lời cầu nguyện của chị em tiểu muội được đặt trọng tâm trên việc thinh lặng tôn thờ Đức Giêsu hiện diện trong Thánh Thể và trên Tin Mừng, đó là điều phải thấm nhuần và biến đổi trái tim chị em.

Năm 1946, Huynh Đoàn được mở rộng ra khắp thế giới. Chị Magdeleine vừa sống lại cuộc Thương Khó của Đức Giêsu với một cường độ sâu xa, và từ kinh nghiệm này chị mang nơi mình *“như thể một vết thương ở tim”*, một lòng thương cảm vô biên đối với mọi đau khổ, một tình yêu nóng bỏng sẽ mang chị đi đến tận cùng thế giới. Các huynh đoàn được thành lập khắp năm châu, với một nhịp điệu bất chấp sự thận trọng của con người, nhưng, xác tín rằng sức mạnh của Thiên Chúa tỏ lộ trong sự yếu hèn, chị Magdeleine viết :

“Khi nhìn chị em tiểu muội, tôi thấy chị em còn quá trẻ và chưa được huấn luyện đủ, có lúc tôi cảm thấy hãi sợ... Nhưng khi tôi nhìn máng cỏ và Hài Nhi Giêsu nằm trên rom, rồi các mục đồng, và các tông đồ cũng như tất cả những người đã bắt đầu một cái gì đó lớn lao, tôi tự nhủ Thiên Chúa muốn sự nghèo khó và yếu hèn này để chỉ một mình Ngài hành động và chúng ta chỉ là những dụng cụ Ngài sử dụng mà không có chút cường cự nào”.

Trong những tình huống xung đột và áp bức, chị Magdeleine khuyến khích chị em sống liên đới với những người nghèo nhất và đấu tranh cùng với họ để chống lại những bất công nhưng không bằng bạo lực và luôn luôn nhìn máng cỏ Bê Lem :

“Tôi mong muốn chị em Tiểu muội trên khắp các châu làm chiếu toả khắp nơi xung quanh chị em, cho đến mút cùng trái đất, tia sáng của hài nhi là sự dịu hiền, là lòng âu yếm, là ánh sáng, là niềm

hy vọng. Thế giới ngày nay cần sự dịu hiền, lòng âu yếm, ánh sáng, niềm hy vọng này biết bao...”

Niềm say mê hiệp nhất

Ngay từ thời thơ ấu, chị Magdeleine đã có kinh nghiệm rằng sự hận thù giữa các dân tộc có thể đi tới đâu, và nỗi đau khổ này đã đào sâu trong chị một ước muốn bao la về sự hiệp nhất.

Trong hành trình đầu tiên đến vùng Trung Phi, khi khám phá những tổn thương của nạn phân biệt chủng tộc, chị viết :

“Lẽ nào cho đến ngày tận thế vẫn mãi mãi có những nhóm người bị người khác coi thường khinh bỉ như thế sao !... Đối với tôi, sự khinh miệt còn tệ hại hơn là thù oán, hoặc chỉ đưa thẳng đến đó thôi. Và điều này phá vỡ sự hiệp nhất của tình yêu...”

*Càng ngày tôi càng nhận thấy đó chính là tinh thần thuần túy của Tin Mừng, tinh thần thuần túy của Đức Kitô, mà sứ điệp cuối cùng trước khi chết, sứ điệp mà chúng ta đón nhận với đầy yêu thương từ miệng người sắp ra đi, là : **“Xin cho chúng nên một như chúng ta là một, Con trong chúng và Cha trong Con, để chúng được hoàn toàn nên một”**.*

Chị cũng khẳng định : *“Nếu người ta nói tôi định nghĩa bằng một từ sứ mệnh của Huynh Đoàn, tôi sẽ không ngần ngại một phút nói lên : **Hiệp nhất** - bởi tất cả mọi sự đều gồm tóm trong sự hiệp nhất”*

Ngay khi nghe nói đến một đất nước đóng kín, chị Magdeleine liền bị thu hút một cách không thể cưỡng nổi, và như thế mà, rất nhanh, ngay giữa thời kỳ của Xta-lin, chị nghĩ đến việc đi đến Russie.

Kể từ năm 1956, mỗi năm chị đều tổ chức những thời gian đến sống một cách kín đáo trong nhiều nước Đông Âu dưới chế độ mác-xít. Cùng với một vài chị em, chị rảo qua hàng trăm cây số, trong một chiếc xe tải nhỏ được sắp xếp thành xe lưu động, để mang tới một chút nâng đỡ cho các Kitô hữu bị bách hại và cũng để thắt chặt dây liên hệ tình bạn với tất cả những người chị gặp gỡ, có tín ngưỡng hay không. Lúc chị ở Russie, chị hiệp thông với lời cầu nguyện của các tín hữu Chính Thống giáo, và nhiều thành viên của Giáo Hội này đã

trở nên những người bạn thân thiết. Ngay từ bước đầu của Huynh Đoàn, tính đại kết đã là một trong những ưu tiên.

Ngày 8.9.1989, Huynh Đoàn mừng kỷ niệm thành lập. Nhưng trước đó ít lâu, chị Magdeleine bị té và chị không thể dậy được nữa, chị dần dần yếu đi. Vài năm trước đó, chị đã viết cho chị em tiêu muội :

“Có lẽ người này hay người khác trong chúng ta sẽ tới gần cuộc gặp gỡ với Thiên Chúa hơn. Chỉ một mình Ngài biết. Chúng ta hãy chờ đợi Ngài với lòng ao ước “còn hơn cả người lính canh mong đợi hùng đông” (Tv 130)... “Linh hồn con khao khát Chúa Trời, là Chúa Trời Hằng Sống, bao giờ con được đến, vào bệ kiến Tôn Nhan ?” (Tv 42). - Chị em đừng sợ ! Ngài chỉ là sự dịu hiền và nhân hậu. Ngài là Tình Yêu !...”



Chính trong đức tin và nỗi khát khao cuộc Gặp Gỡ này mà tối ngày 6.11.1989 chị Magdeleine ra đi về với Thiên Chúa của chị một cách rất đơn sơ.

Điều gì được tỏ lộ từ một cuộc sống như thế?... có lẽ là điều chính chị Magdeleine nói lên không lâu trước khi chị qua đời :

“Tôi không muốn làm điều gì khác ngoài một công trình yêu thương.

Và bây giờ tới lượt chị em, chị em đã cam kết sau tôi trên cùng một con đường, thì chị em cũng vậy, hãy tiếp tục thực hiện công trình yêu thương này, đồng thời hãy giữ ý thức rằng điều này không thuộc về chị em nhưng là một công trình của Giáo Hội”.



Thư mục

Từ Sahara đến khắp thế giới - Tiểu muội Magdeleine Chúa Giêsu
Nouvelle Cité, 1986.

Từ đầu này đến đầu kia thế giới - Tiểu muội Magdeleine Chúa Giêsu
Nouvelle Cité, 1983.

Chúa Giêsu là Thầy làm được mọi sự - Tiểu muội Magdeleine Chúa Giêsu
Le Livre Ouvert

Tiểu muội Magdeleine Chúa Giêsu, kinh nghiệm từ Bê Lem đến tận cùng trái đất -
Tiểu muội Annie Chúa Giêsu, Cerf, 2010.

Vượt trên mọi biên giới, đời sống và linh đạo của chị Magdeleine - Angelika Daiker,
Cerf, 2005.

Tiểu muội Magdeleine Chúa Giêsu - Kathryn Spink, Centurion, 1994.

Cầu nguyện 15 ngày với chị Magdeleine - Michel Lafon và các Tiểu muội Chúa Giêsu,
Nouvelle Cité, 1998.